

[Marie Antoinette von Lowzow.]

hen mod det mål, man har stræbt imod, nemlig at mildne krigens følger, at beskytte de værgeløse og sikre visse humanitære regler overholdelse. Krigens erfaringer er blevet draget med ind i behandlingen og formuleringen af konventionerne, og når man ved, at de tidligere konventioner trods de mange brud, der er sket på dem under krigen, jo alligevel af de krigsførende lande erkendtes som værdifulde, idet de i masser af tilfælde naturligvis blev respekteret, så giver disse nye konventioner håb om, at de, hvis ulykken skulle komme i form af ny krig, da kan have bragt verden et skridt videre frem mod beskyttelsen af de enkleste grundlæggende humanitære rettigheder.

De forelagte konventioner er den såkaldte hærkonvention til forbedring af vilkårene for sårede og syge og den maritime konvention, der på lignende måde skal sikre en menneskelig behandling af sårede og syge og skibbrudne, og her omfatter skibbrudne også dem, der er styrtet i havet med flyvemaskine; endvidere er der konventionen vedrørende krigsfangers behandling og endelig konventionen om beskyttelse af civilpersoner i krigstid.

Det er tilfredsstillende at se, at de nye konventioner drager alle former for konflikter med ind under det område, hvor deres bestemmelser skal gælde, således at de gælder, selvom nogle af de kontraherende parter ikke vil anerkende, at der foreligger en egentlig krigstilstand, ligesom en organiseret friheds- eller modstandsbevægelse også er medtaget under konventionens bestemmelser. Blot må man beklage, at det ikke er lykkedes at finde en sådan formulering, at også tilstande, som må betegnes som borgerkrige, kan omfattes af bestemmelserne, udover at alle parter har almindelig moralsk pligt til at overholde dem, og forsåvidt de almindelige love i et land beskytter menneskerettighederne.

Det er også tilfredsstillende, at konventionerne så klart og tydeligt fordømmer enhver form for tortur, pinsler, voldelig tvang eller misbrug af fanger til medicinske forsøg, idet disse ting bliver fordømt som grove forbrydelser.

Krigens erfaringer med hensyn til farerne for civilbefolkningen har skabt en hel nydannelse, nemlig konventionen vedrørende beskyttelsen af civilbefolkningen, og denne konvention er, synes det mig, en meget stor landvinding. Også her fordømmes og forbydes forfølgelser og pinsler, ligesom deportationer og også overflyttelse til frem-

mede lande af egen befolkning forbydes. En meget vigtig bestemmelse er også denne konventions artikel 63 om beskyttelse af civilforsvarets personel og virksomhed, da det jo er af stor vigtighed for en befolkning, at civilforsvaret altid er i stand til at virke. Med denne konventions overholdelse ville mange af de ulykker, som den civile befolkning i Danmark var udsat for under krigen, være undgået.

Man ser af mange af konventionernes bestemmelser, at modstridende interesser har gjort sig gældende, dengang de blev udformet, sådan at den helt ønskelige form ikke altid er nået. Det ville have været ønskeligt bl. a., om konventionerne selv havde indeholdt regler om, at uenighed om fortolkningen skulle forelægges for den internationale domstol i Haag, og at det ikke blot forekommer som en henstilling i en resolution. Men alt i alt er man med disse konventioner nået et langt stykke fremad fra de tidligere konventioner, og den indsats, som den danske delegation har gjort, synes at have været overordentlig stor og fortjener tak.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale konventionerne til hurtig og velvillig behandling.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Det er med udelt glæde, mit parti har set det internationale lovgivningsarbejde, som har fundet sted på initiativ af Det internationale Røde Kors på det område, vi beskæftiger os med her i dag.

Det er egentlig en selvmodsigende opgave, paradoksalt, som nogle af de tidligere ordførere har kaldt det, at søge at humanisere krigens virkninger. Det er jo kun lapperier i forhold til de forfærdende ødelæggelser, som en krig fører med sig, men ikke desto mindre er det sådan, at de har deres berettigelse. Man bør redde, hvad reddes kan, selv når en katastrofe indtræder.

Nogle af de konventioner, vi beskæftiger os med i dag, nemlig konventionerne, som vedrører behandlingen af syge, sårede og krigsfanger, er, som det allerede er omtalt, en udbygning af tidligere gældende retsregler, en udbygning, som er tiltrængt, og en udbygning, som er nyttig. Men også jeg finder, at det interessanteste i de konventioner, som vi beskæftiger os med, er den nydannelse, der vedrører beskyttelsen af den civile befolkning. Det er de sidste krigs erfaringer, som har vist, at på dette område mangler der internationale retsregler, og at her burde man navnlig tage fat. I denne konvention er der et sær-